

Sygn. akt III Ca 1344/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Hupa - Dębska

Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędzia SR (del.) Barbara Konińska (spr.)

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa H. A. w S.

przeciwko J. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 21 marca 2014r., sygn. akt I C 1572/13

**oddala apelację.**

SSR (del.) Barbara Konińska SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Leszek Dąbek

### UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 05 czerwca 2013r. powód H. A. w S. wniósł o zasądzenie na swą rzecz od pozwanego J. M. kwoty 11.444,21 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.513,83 zł od dnia 22 grudnia 2012r. i od kwoty 4.915,38 zł od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z Bankiem (...) S.A. w K. nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu z umowy kredytu nr (...), który nie został przez pozwanego spłacony.

W odpowiedzi na pozew pozwany J. M. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda wskazując, że nigdy nie uznał roszczenia a termin przedawnienia roszczenia z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej wynosi 3 lata.

Wyrokiem z dnia 21 marca 2014r. Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, czyniąc uprzednio następujące istotne ustalenia:

W dniu 15 października 2008r. pozwany zawarł z (...) Bankiem SA w G. umowę kredytu gotówkowego nr (...), na mocy której bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 7.052,63 zł, na okres od 15 października 2008r. do 15 października 2013r., a pozwany zobowiązał się dokonywać spłat kredytu, należnych odsetek w wysokościach i

terminach podanych w załączniku nr 1, stanowiącym integralną część umowy. Wobec braku spłaty w ustalonych terminach (...) Bank S.A. pismem z dnia 28 września 2009r. wypowiedział umowę kredytu nr (...) wskazując termin wypowiedzenia na dzień 07 listopada 2009r. W dniu 30 listopada 2009r. (...) Bank S.A. w G. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził istnienie wymagalnego zobowiązania pozwanego wobec banku z tytułu umowy o kredyt nr (...) z dnia 15 października 2008r. w wysokości 7.554,86 zł, na którą składały się: niespłacony kredyt w kwocie 6.672,94 zł, odsetki umowne za okres od 16 marca 2009r. do 7 listopada 2009r., tj. wypowiedzenia umowy kredytowej w kwocie 754,28 zł, odsetki karne za okres od 15 kwietnia 2009r. do 30 listopada 2009r. w kwocie 112,64 zł oraz opłata za obsługę kredytu w kwocie 15 zł. W dniu 04 grudnia 2009r. (...) Bank S.A. w G. wniósł do Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przeciwko J. M., któremu Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej postanowieniem z dnia 21 grudnia 2009r., sygn. akt I Co 5574/09 nadał klauzulę wykonalności z tym ograniczeniem, że ogólna wartość egzekwowanego roszczenia nie może być wyższa niż 14.105,26 zł. W dniu 27 września 2010r. następca prawny (...) Banku S.A. w G. - Bank (...) S.A. w K. złożył w oparciu o tak powstały tytuł wykonawczy wniosek do komornika o wyegzekwowanie całego stwierdzonego w nim zadłużenia. Postanowieniem z dnia 28 września 2012r. wydanym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rudzie Śląskiej G. C. w sprawie o sygn. akt Km 2185/11 postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu prowadzone w oparciu o powyższy tytuł wykonawczy zostało umorzone wobec bezskutecznej egzekucji. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 20 października 2012r. W dniu 21 grudnia 2012r. Bank (...) S.A. w K. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 15 października 2008r. w wysokości 11.444,21 zł, na którą składały się: należność główna w kwocie 6.513,83 zł, odsetki umowne w kwocie 452,61 zł, odsetki karne w kwocie 4.462,77 zł oraz koszty w kwocie 15 zł. W dniu 16 stycznia 2013r. powód sporządził pismo zawierające zawiadomienie pozwanego o przelewie wierzytelności, zaś pismem z dnia 23 kwietnia 2013r. wezwał go do zapłaty 11.724,12 zł.

Sąd Rejonowy uznał, iż bieg przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda uległ zgodnie z art. 123 § 1 k.c. dwukrotnemu przerwaniu. Pierwszy raz na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) w dniu 08 grudnia 2009r., by rozpocząć swój bieg ponownie po wydaniu postanowienia z dnia 21 grudnia 2009r., drugi raz na skutek złożenia wniosku egzekucyjnego przeciwko pozwanemu w dniu 27 września 2010r., by rozpocząć swój bieg ponownie po prawomocnym zakończeniu tego postępowania w 20 października 2012r. W efekcie Sąd Rejonowy stwierdził, iż trzyletni termin przedawnienia roszczenia powoda nie upłynął, zaś brak dowodu doręczenia pozwanemu zawiadomienia o przelewie wierzytelności nie powoduje nieważności, czy też bezskuteczności umowy przelewu wierzytelności, co do której nie była wymagana zgoda pozwanego zgodnie z art. 509 § 1 k.c. Z tych względów Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie pozwu na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U. z 2002, nr 72, poz. 665 ze zmian.) w zw. z art. 509 k.c. orzekając o odsetkach na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. i 482 § 1 k.c. i kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego nie zgodził się pozwany, który zaskarżył go w całości wnosząc o jego uchylenie i ewentualne przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I Instancji oraz obciążenie powoda kosztami sądowymi. Pozwany zarzucił naruszenie przez Sąd I Instancji art. 117 k.c., art. 118 k.c., art. 119 k.c., art. 120 k.c., art. 359 § 2 pkt 1 k.c. oraz art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 58 § 2 k.c., zaś w uzasadnieniu apelacji powołał się również na zakaz lichwy oraz treść postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012r. V ACz 810/12 oraz uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 07 października 2009r., sygn. III CZP 65/09.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja, jako pozbawiona podstaw, podlegała oddaleniu.

Sąd Rejonowy prawidłowo poczynił ustalenia faktyczne w sprawie, które Sąd Okręgowy w całości uznał za własne bez potrzeby ich ponownego przytaczania i w ustalonym stanie faktycznym prawidłowo zastosował normy prawa materialnego.

W szczególności Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanej mu przez pozwanego obrazy art. 117 k.c., art. 118 k.c., art. 119 k.c. i art. 120 k.c., które to przepisy regulują przedawnienie roszczeń. Sąd I Instancji prawidłowo stwierdził, iż w sprawie ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia roszczeń powoda, nie zaś termin dziesięcioletni jak wywodzi w swej apelacji pozwany. Tym samym okoliczność, iż bankowy tytuł egzekucyjny opatrzony klauzulą wykonalności nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej ani też nie ma do niego zastosowania art. 125 k.c., jak wywodzi skarżący, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż bieg przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda uległ dwukrotnemu przerwaniu. Pierwszy raz na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) w dniu 08 grudnia 2009r., by rozpocząć swój bieg od początku po wydaniu postanowienia z dnia 21 grudnia 2009r., drugi raz na skutek złożenia wniosku egzekucyjnego przeciwko pozwanemu w dniu 27 września 2010r., by rozpocząć swój bieg ponownie po prawomocnym zakończeniu tego postępowania w 20 października 2012r. W efekcie termin ten do chwili wniesienia powództwa w niniejszej sprawie nie upłynął, gdyż w obu przypadkach od chwili przerwania jego biegu do podjęcia kolejnej czynności zmierzającej bezpośrednio do dochodzenia roszczenia nie upłynął okres 3 lat. Okresy biegu przedawnienia nie podlegają sumowaniu, gdyż zgodnie z art. 124 § 1 k.p.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Bezasadny jest również zarzut apelacji, dotyczący naruszenia art. 359 § 2 pkt 1 k.c. skoro przepis o tej numeracji w ogóle nie znalazł się w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeks cywilny (tekst jednol. Dz.U. z 2014r., poz. 121 ze zm.). Niemniej jednak ponieważ Sąd Okręgowy z urzędu stosuje prawo materialne zaznaczyć należy, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia żadnej z norm określonych art. 359 k.c. Przeciwnie jego orzeczenie o odsetkach jest zgodne zarówno z postanowieniami umowy łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bankiem SA w G. (art. 359 § 1 k.c.) oraz z brzmieniem art. 359 § 2<sup>1</sup> k.c. określającym wysokość odsetek maksymalnych. Nie można uznać też, by roszczenie odsetkowe powoda nosiło znamiona wyzysku skoro wysokość odsetek maksymalnych została określona ustawą, zaś od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie od chwili wytoczenia o nie powództwa, co wynika wprost z treści art. 482 § 1 k.c.

Nietrafnym okazał się też zarzut dotyczący rzekomego naruszenia 353 § 1 k.c. w zw. z art. 58 § 2 k.c. Przede wszystkim trudno z treści apelacji wywieść, na czym miałyby polegać owa sprzeczność z zasadami współzycia społecznego dochodzonego przez powoda roszczenia. Zgodnie zaś z art. 509 § 2 k.c. wraz z przelaną wierzycelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym prawo do naliczania odsetek wynikających z danej umowy. Jak już wyżej wskazano skoro ustawa dopuszcza ustalenie odsetek w stopie maksymalnej nie sposób uznać, zastrzeżenia takowych odsetek w umowie banku z pozwanym za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, tym bardziej, iż pozwany nie wykazał (art. 6 k.c.), by zawierając tą umowę znalazł się w sytuacji przymusowej, co z kolei miałyby być podstawą do zawarcia umowy noszącej znamiona wyzysku.

O ile zaś pozwany zacytował postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 r. V ACz 810/12, o tyle jego teza, aczkolwiek słuszna, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Istotnie, jak wywodzi pozwany za Sądem Apelacyjnym w Katowicach, umowa przelewu wierzycelności zawarta wbrew zastrzeżeniu umownemu nie jest automatycznie nieważna, lecz jej skuteczność zależy od zachowania się dłużnika. Jest to przypadek tzw. bezskuteczności zawieszony, która trwa do momentu wyrażenia przez dłużnika zgody na przelew. Tym niemniej w umowie kredytu gotówkowego nr (...) zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem SA w G. nie ma zastrzeżenia umownego, co do zakazu przelewu wierzycelności wynikającej z tej umowy. W tej sytuacji, jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy zgoda pozwanego na dokonanie przelewu nie jest w ogóle wymagana (art. 509 § 1 k.c.).

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia okazał się również powołany przez pozwanego fragment uzasadniania uchwały Sądu Najwyższego z dnia 07 października 2009r., sygn. III CZP 65/09 dotyczący mocy dowodowej wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego skoro, żadna ze stron nie wniosła o przeprowadzenie dowodu z takowego dokumentu i nie był on w ogóle podstawą orzeczenia w sprawie (art. 232 k.p.c.). Co więcej takowy dokument nie znajduje się w ogóle w aktach sprawy. Istnienie zaś swej wierzycelności powód wykazał umową pierwotną z pozwanym oraz dokumentami potwierdzającymi jej nabycie.

W związku z powyższym apelacja powoda, jako mająca charakter wyłącznie polemiczny podlegała oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 385 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

SSR del. Barbara Konińska SSO Magdalena Hupa-Dębska SSO Leszek Dąbek